

sende, og noget for dem, der var vegetarer. Og man kan oven i købet se, at klimaet har været så godt, at man indimellem har fået såvel kød-spisere som vegetarer til at dele af retterne, og det må man sige er noget af en bedrift.

Det er klart, at der er nogle, der har været skuffede over udformningen af forhandlingerne. Der har ikke været pizzaer af familiestørrelse, og der har også for nogle jo været tale om, at man først nåede frem, efter at regningen var betalt, og derfor måtte nøjes med at tage det, der var tilbage, efter at der var spist. Sådan er det jo indimellem. Og endelig så er der dem, der ikke spiser den slags etniske egnsretter, og de har selvfølgelig været lidt sure.

Resultatet derimod må man sige – og det er det, der tæller – er vi i hvert fald fra radikal side overordentlig tilfredse med. Der har været en lang debat her i dag om, hvorvidt det nu var en høj rød, ræverød finanslov, eller den var udpræget borgerlig. Jeg skal ikke gøre mig til smagsdommer i den afgørelse. Det er jo i høj grad et spørgsmål om, hvordan man ser. Og jeg må nok sige, at nogle af dem, der har set en ræverød finanslov, har nok fået nissehuerne lidt for langt ned over øjnene. Men jeg vil også godt sige, at spørgsmålet om det borgerlige drejer sig jo i høj grad om, hvad man mener med borgerlighed.

Der er flere definitioner af det, og jeg tror i stort omfang, at jeg kan tilslutte mig den definition af borgerlighed, som hr. Peter Duetoft kom med, hvor borgerligheden drejede sig om, at man tog individuelle, menneskelige hensyn. Hvis det er definitionen på borgerlighed, så vil vi i hvert fald i Det Radikale Venstre meget gerne knytte os til den definition, men under alle omstændigheder må man sige, at anstændig borgerlighed er en afgørende skillelinje også i denne Folketingssal. Og det er vel nok så meget det, vi indimellem diskuterer. Det er også henvendt til både Venstre og De Konservative.

Resultaterne i denne finanslov synes jeg der er grund at pege på i den forstand, at de er langsigtede og perspektivrige. Det er ikke en finanslov med et etårigt sigte. Det er en finanslov, som sikrer en robust økonomi, som sikrer, at noget nær den afgørende sten i en velfærdsreform er lagt her ved indgangen til det nyt årtusind, og som i det hele taget bygger på langsigtede forlig på en række områder og derfor trækker linjer langt ind i det næste årti.

Jeg synes, at der er grund til på det økonomiske område at pege på, at vi har en kombi-

nation og har haft det i denne regerings levetid imellem strukturreformer og det, jeg vil kalde rettidig omhu. Måske et lidt forslidt udtryk, men ikke desto mindre meget præcist.

Arbejdsmarkedsreformen har været en fast ingrediens. Vi er ved at nærme os et arbejdsmarked, som er ganske unikt i europæisk sammenhæng, som har en fleksibilitet og en sammenhæng, som gør det muligt at føre økonomisk politik på et fornuftigt grundlag i Danmark. Det er der mange sydligere europæiske lande, som misunder os. Men vi har også haft – og det synes jeg godt, at regeringen kan tillade sig at rose sig af, for der er ikke andre, der har villet, indtil man så resultaterne – rettidig omhu, og det har vi ikke mindst haft i sammenhæng med pinsepakken.

Jeg mindes endnu de dommedagsprofetier, der blev udøst over regeringspartiernes syndige hoveder om, hvilken ulykke vi nu var ved at nedkalde over det danske samfund økonomisk, og hvordan parcelhuspriserne ville bryde totalt sammen. Og hvad ser vi i dag? Fortsat stigning i ejendomspriserne. Vi har haft den modsatte reaktion. Hvis der ikke var blevet grebet ind i forsommeren 1998, så havde resultatet for dansk økonomi været katastrofalt. I dag ser vi derimod på alle de væsentlige indikatorer, at vi er på rette vej, og betalingsbalancen, som nogle med god grund har været forurologet over, har nu også rettet sig.

Men først og fremmest må man jo sige, at det danske samfund i de sidste 6-7 år har skiftet fra det, man kunne kalde en økonomi præget af ledighed og en livsstil, som svarer til dette, at mange er arbejdsløse, til en økonomi, som nu er præget af beskæftigelse, af muligheder, af perspektiver. Det er et totalt skift af det danske samfund ud fra en økonomisk synsvinkel. I den sammenhæng synes jeg så, at det er utrolig vigtigt at påpege, hvad det er for et afgørende element, der nu falder på plads omkring arbejdsmarkedsreformen og den velfærdsreform, som er tilknyttet arbejdsmarkedsreformen.

Vi får gjort en helt væsentlig og afgørende indsats for at forhindre det fænomen, der hedder udstødelse. Jeg tror, de fleste af os har set eksempler på mennesker, som ikke kom med, da velfærdstoget forlod perronen, men blev stående tilbage – nogle, fordi de ikke fik mulighederne, andre, fordi de havde handicap af forskellig slags, men resultatet var det samme: De var udenfor, de var henvist til passiv forsørgelse, de var dem, der stod bagest i køen.